

udtryk for, at de ville blive urimeligt ramt af denne afgift og derfor måtte have nogle lempelser eller nogle undtagelser, og at der var mange storforbrugere af energi, som måtte have nogle andre takster end andre.

Men den forhandlingsvilje og imødekommerhed, som regeringen dengang udviste, har den fået ganske meget utak for, og af det kan man selvfølgelig lære, at der er grænser for, hvor meget man skal bøje sig for erhvervenes beklagelser, og at det er os, der lovgiver her og skal indføre tingene, og at vi så må tage skraldet bagefter. Det havde nok været klogere.

Det Radikale Venstre støtter dette lovforslag, som retter op på nogle gamle problemer, som vi især har haft i forbindelse med erhvervsgartnerierne, og derfor er vi altså indstillede på at støtte forslaget, som det ser ud nu.

Kim Behnke (FP):

I sin tid, da bl.a. fru Elisabeth Arnolds parti, Det Radikale Venstre, sammen med SF og Socialdemokratiet som tre oppositionspartier fik vedtaget beslutningsforslag nr. B 52, var sammenligningen med bombefly nærliggende, fordi man vidste, at en ensidig CO₂-afgift for det danske erhvervsliv ville betyde en bombing af ganske mange arbejdspladser og dermed en ødelæggelse af ganske mange velfungerende virksomheder.

Men det var man ligeglad med, for Danmark skulle gå i spidsen, og det synspunkt, der blev fremført fra Folketingets talerstol dengang, var, at når Danmark var banebrydende og turde gå med macheten forrest igennem urskoven for at få indført CO₂-afgiften, ville resten af verden i begejstring over, at Danmark havde gjort det, følge efter, og i hvert fald ville alle EU-landene i første omgang følge trop.

Der er gået mange år, og heldigvis har man i en lang række andre lande erkendt, at dette fuldstændig misforståede flop at have en CO₂-afgift, ville man ikke røre med en ildtang, og derfor var det ærgerligt, at da vi fik regeringsskiftet, tog man for alvor fat på CO₂-afgiften og indførte den for det ene erhverv efter det andet.

Men i kølvandet på det har man jo så erkendt, at for en lang række virksomheder ville det betyde den direkte vej mod lukning og konkurs og arbejdsløshed, og så sagde man: For visse virksomheder skal der gælde nogle andre regler. Og da f.eks. Aalborg Portland erklærede, at man ville lukke hele sin produktion og flytte

den til udlandet, kom de respektive ministre krybende op til Aalborg og lovede, at de skulle nok sørge for at foretage nogle ændringer, og så begyndte det bureaukratiske kaos, der kommer af, at man rundt omkring på virksomhederne skal have målere siddende alverdens steder og notere ned og indberette og have energikonsulenter, som udtaler sig imod bedre vidende osv.

Og hver eneste gang en ny virksomhed kommer på listen over dem, der enten helt skal fritages eller skal have særlig lempelige afgifter, så er der nye, der står på spring, og denne gang er det så dem, der brænder flint, som man har fundet ud af vist hellere må komme med på listen over de processer, som der er en særlig ordning for.

Listen er uendelig, og den bliver aldrig udtømmende, før Folketinget erkender, at CO₂-afgiften var en misforståelse, et misfoster, og at Folketinget er det eneste sted, hvor CO₂-afgiften kan ophæves igen. Og vi håber, at den kan lide samme skæbne som bestemmelsen om stænklapper, dengang Folketinget – også i sin uendelige visdom – indførte den bestemmelse og så kort tid efter måtte erkende, at folketingsmedlemmerne vidste så lidt om det, at de hellere måtte se at få den ophævet igen.

Men folketingsmedlemmernes viden om CO₂-afgiftens skadelige virkning på dansk erhvervsliv har tilsyneladende ikke nået det punkt endnu, hvor de erkender, at afgiften skal afskaffes fuldstændig.

Fremskridtspartiet har så kigget lidt på de ting, der ellers er i lovforslaget, og vi glæder os over, at fornuften har sejret med hensyn til raffinerierne, og at man ikke betragter den energi, der går til selve fremstillingsprocessen, som noget, der er så skadeligt, at der skal være en høj CO₂-afgift på den.

Vi glæder os også over, at man med erhvervsgartnerne har indgået en god og fornuftig aftale, i øvrigt med et princip, hvor man går ud fra et bundforbrug og så lægger en ekstra afgift på toppen, dvs. det forbrug, der er derudover, et princip, som man burde udspredde til alle erhverv. Men det tør man ikke, for formålet med CO₂-afgiften er jo at få nogle penge kradset ind i statskassen, så de kan blive kastet bort til alverdens forskellige tilskudsformål, og så man kan have en statslig styring af erhvervslivet, hvor man kan kradsse pengene ind, og hvor virksomhederne så skal komme kravlende og i Allahstilling bede ministeren om at få nogle af pengene retur enten i form af tilskudsordninger eller i form af forskellige afgiftsfritagelser.